

откровение и кондензация на целия й досегашен живот, "Струва ми се, че днес за пръв път те видях, залюбих и изгубих...Сякаш нищо не е било допреди час, сякаш и нищо няма да бъде подир час..." Интериоризацията на драматичния свят на героинята, и откриването на скрития душевен живот съдържат опит за разгадаването на тайните метафизични принципи, на които се подчинява битието.

Но за разлика от Яворов, и Метерлинк, и Ибсен, поставят въпроса за мъжко-женските отношения в рамките на брака и съпругеската институция. Ако Мила е девойка, стояща пред прага на брачния живот, и Монна Вана, и Нора от "Куклен дом" на Ибсен, са съпруги, Нора дори е майка, тоест те изпълняват роля, която им е отредена в обществото и участват в неговите икономически зависимости. Но въпреки това, отношението на мъжете към тях е отношение към дете, а не към партньор, В "Куклен дом" ролята на отсъстващия баща и на настоящия съпруг е обединена в едно лице, в "Монна Вана" функциите на баща, съпруг, любим се разпределят върху трима драматични герои, във "В полите на Витоша" братът е заместител на бащата и майката, а любимият възплащава и предполагаемата гледна точка на обществото. В този смисъл в българската пиеса патерналистичният модел е пресъздаден косвено чрез подмяна. Според този модел абстрактната представа за жената е като за ирационално и емоционално същество, което трябва да бъде ръководено и напътствано. Езикът на Мила съумява да опише чувствата и преживяванията й, но не може да вникне в смисъла на ставащото и да го направлява така, че да постигне собствените си мечти и желания. Подобно на Нора и Мила схваща нуждата да пререосмисли действащите условности и да открие съществуват ли други възможности за нея. "Аз ще се затворя сама и ще мисля: защо той не иска"¹¹ - такова е предпоследното решение на Мила. Но при манипулацията на подмяната и препращането към понятия като закони или обществени институции, за разлика от Нора, в света на пиесата Мила няма избор извън условията, които той представя. Тя няма къде да отиде, за нея друго място няма. Под напора на събитията скритата същност на Ибсеновата героиня става видима, промяната се осъществява и диалектично въздейства върху социума. При Яворов, както и при Метерлинк, героинята не променя статуквото.

Интертекстуалното съотнасяне с едни от най-представителните